

พี่ชายนะเธอ ก็แค่สิ่งมีชีวิตที่นารำคาญ
จูนจ้าน วุ่นวาย และชอบแจ้ก็แจ้การเป็นที่สุด!!!

- สตาร์ ปี 2 (น้องสาว) -

บทนำ

8.30 น.

ลานว่างข้างตึก

คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัย G

"เฮียไม่ให้ไป!"

ถึงจะไม่ได้ผิดไปจากที่คาดไว้สักเท่าไร แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าฉันจะต้องยอมแพ้กับเรื่องนี้ง่ายๆ นี่ฉันอยู่ปีสองแล้วนะ ควรจะมีความคิดเป็นของตัวเองได้แล้ว ควรจะได้ทำอะไรตามใจตัวเอง ควรจะได้ออกไปแฮงค์เอาต์กับเพื่อนๆ บ้าง แต่เปล่าเลย ตั้งแต่พ่อกับแม่ย้ายไปทำงานที่เมืองนอก พี่ชายจอมบงการอย่างเฮียที่คึกก็เป็นทุกอย่างให้ฉันแล้ว เป็นทั้งพ่อ แม่ พี่ชาย อีกนิตก็จะยิ่งกว่าแพนแล้วด้วย เพราะคอยประกบติดตลอดเวลา รึนไม่ให้ไต่ ไร่ไม่ให้ตอม ไม่ว่าผู้ชายหน้าไหนก็ห้ามเข้าใกล้เด็ดขาด...

ฉันเบื่อ เบื่อ เบื่อมาก ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ เบื่อจนไม่รู้จะทำยังไงแล้ว
ไว้ยยยยย

"เฮียไม่มีเหตุผลเลยอะ นี่มันงานรับน้องของคณะนะ ตอนเข้าปีหนึ่ง

ฉันก็ยอมตกเป็นขี้ปากรุ่นพี่ ไม่ไปรับน้องกับเพื่อนคนอื่นๆ มารอบหนึ่งแล้ว แต่พอขึ้นปีสอง ฉันเป็นรุ่นพี่ ฉันก็ต้องไปช่วยเพื่อนๆ ดูแลรุ่นน้องบ้าง จะไม่เข้าร่วมงานอะไรของมหา'ลัยเลย มันเป็นไปได้

"เสียไม่ได้ห้ามไม่ให้แกเข้าร่วมงานรับน้องของคนะ แต่เสียไม่ให้แกไปนอนค้างอ้างแรมต่างจังหวัดกับไอ้พวกเสือ สิงห์ กระทิง แรดพวกนั้นต่างหาก"

"เสียก็พูดเวอร์เกิน! พวกนั้นมันก็เพื่อนฉันทั้งนั้น มันไม่ทำอะไรฉันหรอก"

"พวกเพื่อนแกนั่นแหละตัวดี ไอ้แซน ไอ้ไนค ไอ้สามมิ่ง แต่ละคน มันก็ชอบแบกกันทั้งนั้นไม่ใคร่ใจ ยิ่งได้ไปต่างจังหวัดด้วยกันแบบนี้ มันได้ฉวยโอกาสดกับแกแน่"

"ไอ้ย! ทำไมเสียถึงมองโลกในแง่ร้ายนักนะ พวกมันก็แค่หยอกฉันเล่นๆ เสียโหดขนาดนี้ ไม่มีใครกล้ายุ่งกับฉันหรอกน่า"

"ไม่ต้องมาอ้างอะไรทั้งนั้น เอาเป็นว่า ถ้าต้องไปนอนค้างอ้างแรมต่างจังหวัด เสียไม่ให้ไป! อ้างเสียไปเลยก็ได้ พวกเพื่อนแกก็รู้ฤทธิ์เดชเสียอยู่แล้วไม่ใคร่ใจ"

"หะอะ! แค่นี้พวกมันก็ล้อฉันว่าเป็นน้องแห่งกันหมดแล้ว เมื่อไหร่เสียจะเลิกบังคับฉันแบบนี้สักที ฉันโตแล้วนะ ควรจะมีอิสระพอที่จะตัดสินใจไปไหนมาไหนด้วยตัวเองได้แล้ว นี่อะไร แฟนก็ไม่ให้หมี ต่างจังหวัดก็ไม่ให้ไปเที่ยวกลางคืนยังไม่ต้องหวัง ฉันก็มีชีวิตวัยรุ่นของฉันเหมือนกันนะ"

น้ำตาของฉันเริ่มรินขึ้นมาที่ขอบตา หนักร้อนผ่าวๆ ไปหมด ฉันยอมมามากเกินไปแล้ว ครั้งนี้ฉันจะไม่ยอม ไม่ยอมเด็ดขาด!

"โอเค...โอเค ก็ได้ ฉันให้แกไปก็ได้"

ฮะ? อะไรนะ O_O หูผาดหรือเปล่าเนี่ย เสียยอมแล้วหรือ ยอมง่าย ๆ แบบนี้เลยหรือ...

"จริงหรือเสีย! เสียอนุญาตแล้วใช่ไหม เตี่ยวะนะ? ขอหยิบมือนถือขึ้นมา อัดเสียงไว้ก่อนว่าเสียยอมแล้ว ห้ามเปลี่ยนใจทีหลังเด็ดขาด ลูกผู้ชายพูดแล้ว ห้ามคืนคำ"

"อือ..."

"ไชโย! เสียน่ารักที่สุดเลยยยยย ฮืออออออ ฉันสัญญาว่าจะดูแลตัวเองดี"

เวลาไปไหนจะไปกับเพื่อนผู้หญิงตลอด จะไม่คุยกับคนแปลกหน้า แล้วยัง..."

"แต่เฮียจะไปด้วย ☺"

"เฮีย!!!"

ใจจริงอยากตะโกนด้วยน้ำเสียงอีกแบบ แต่อาจจะดูหยาบคายเกินไปหน่อย

"ไม่มันก็อย่าหวังว่าจะได้ไป เฮียไม่ยอมให้แก็ไปทริปนั้นคนเดียว... เด็ดขาด!"

"..."

"ไปเรียนก่อนละ เย็นนี้เจอกัน เดี่ยวมารับที่เก่าเวลาเดิม รู้ใช่ไหมว่า ถ้าไม่ทำตามคำสั่งจะเป็นยังไง"

"อือ"

"พูดให้มันเพราะๆ น้อย"

"...คะ"

"ดีมาก"

เฮียที่คียิ้มอย่างพอใจ ก่อนจะเอ้อมมือมายิ้มผมฉันจนขยับ แล้วเดินผิวปาก จากไปอย่างมีความสุข ปล่อยให้ฉันยืนน้ำตาไหลอาบแก้มอยู่อย่างนั้น โดยไม่สนใจจะหันมามองเลยแม้แต่นิดเดียว...

ฮึ๊ก~

ฉันนั่งแปะลงบนม้านั่งแล้วฟูบหน้าลงกับโต๊ะ จากนั้นก็ร้องไห้โฮออกมา โดยไม่สนใจใครหน้าไหนทั้งสิ้น เอาจริงๆ ฉันเป็นคนสตรองมากเลยนะ ไม่ว่าจะเกิดอะไรเลวร้ายแค่ไหนก็ไม่เคยร้องไห้ ยกเว้นกับพี่ชายฉันนี่แหละ ฉันล่ะぜ! จริงๆ ก็ต้องโทษไปถึงพ่อกับแม่ด้วย เพราะก่อนที่พวกเขาจะบินไปทำงานที่อังกฤษ พวกเขาฝากฝังฉันไว้กับเฮียทีคและให้เฮียเป็นคนจัดการดูแลเรื่องเงินทั้งหมด โดยที่พ่อกับแม่จะโอนเงินมาให้ใช้เดือนละห้าหมื่น แบ่งกันคนละสองหมื่นห้า แต่ถ้าฉันทำอะไรไม่ดี หรือดื้อ ไม่ยอมทำตามที่เฮียสั่ง ฉันก็จะโดนหักเงิน หักๆๆ หักยับจนแทบไม่เหลือเหลือ เคยคิดจะแอบหนีไปเที่ยวอยู่ครั้ง แต่ปีนออกมายังไม่ทันพ้นหน้าบ้านเลย เฮียก็ดันจับได้

ซะก่อน เตือนนั่นทั้งเตือนฉันแทบจะกลายเป็นขอทาน ไม่มีเงินใช้สักบาท ต้องยืมเพื่อนกินไปวันๆ

เหตุผลที่พี่ชายต้องเข้มงวดกับฉันถึงขนาดนี้ เพราะพ่อกับแม่ขู่เอาไว้ ด้วยว่าถ้าเกิดอะไรขึ้นกับฉันไม่ว่าจะทางร่างกายหรือจิตใจ เราสองคนจะต้องย้ายไปอยู่กับพวกท่านที่อังกฤษทันที และคนที่ติดเพื่อนจนไม่ยอมมีแฟน อย่างเสียทีคนะเธอจะยอมไปอยู่ที่โน่น ไม่มีวันซะหรงอก! นั่นแหละ...ฉันก็เลย กลายเป็นไซในหินของเขา เป็นนกในกรงทอง เป็นผักตองในโหลแก้ว TOT เสียห้ามฉันทำทุกอย่างบนโลกนี้ที่จะเสี่ยงอันตราย หรือเกี่ยวข้องกับผู้ชาย ทั้งโลก (ยกเว้นพ่อ) คืออีกนิตก็คงจะเอาฉันขึ้นเสลี่ยงแล้วแบกติดตัวไปด้วย ตลอดเวลาแล้วละ

ไม่รู้เป็นโรคดีหรือโรคร้ายของฉันกันแน่ที่ต้นเกิดมาสวย เป็นถึงดรัมเมเยอร์ ไม้หนึ่งของคุณะ ผู้ชายถึงได้รุมตอมกันหึงไม่หวาดไม่ไหว แต่คนพวกนั้นก็โดน เสียทีใครได้ตะเพิดกระเจิดกระเจิงไปหมด เพราะแบบนี้ก็ยิ่งทำให้เสียหงฉัน มากกว่าเดิม และนั่นก็ทำให้ฉันอึดอัดสุดๆ การที่พี่น้องรักกันมันก็คืออยู่หรงอกนะ แต่แบบนี้มันก็มากเกินไป ฉันสูญเสียอิสระทุกอย่างในชีวิต ไม่ต่างอะไรกับ ติดคุก ถ้าสวมเสื้อลายทางขาวดำกับมีโซ่ล่ามอีกสักหน่อยก็ใช่เลย...นักโทษชัดๆ!

หมีบ~

ใครสักคนเอ้อมมือมาจับไหล่ฉันไว้ เล่นเอาสะดุ้งโหยง พอเงยหน้าขึ้นมา ก็พบกับหญิงสาวคนหนึ่งในชุดนักศึกษา หน้าตาน่ารักจิ้มลิ้ม ดวงตากลมโต สดใส เธอมองฉันแล้วยิ้มแป้นเหมือนรู้จักกันมานาน

แต่ฉันว่าฉันไม่รู้จักยัยนี้ละ!

"หวัดดีคะ...พี่สตาร์ ^^"

เธอเรียกฉันด้วยรอยยิ้มใสซื่อ น้ำเสียงจิ้งจิ้ง ไม่แปลกใจหรงอกที่ยัยนี้ จะรู้จักชื่อฉัน เพราะใครๆ ในคณะนี้ก็รู้จักฉันกันทั้งนั้น แต่ที่แปลกก็คือ นาง มาทักฉันทำไม ต้องการอะไรไม่ทราบ --;

พี่ด~

ฉันรีบสูดน้ำมูกแล้วยกมือขึ้นเพื่อจะปายน้ำตาออก แต่เธอก็ยื่นผ้าเช็ดหน้า ลายกระต่ายสีชมพูมาให้ พลังยิ้มกว้างจนตาเป็นสระอึ ยัยนี้คือมมนุษย์แฮปปี้ไว้รัส

อย่างแท้จริง ถ้าใบหน้าของฉันตอนนี้เป็นตัวแทนของคนโคตรทุกซ์แห่งปีได้
ยัยนี้ก็คงเป็นตัวแทนมิสว่าเจิงแห่งชาติประจำปี 2019 ไปนั่นล่ะ

"ใช้นี่ดีกว่าค่ะ เดี่ยวดวงตาสวยๆ ของพี่เลอะมาสคาร่าหมด"

ฉันรับผ้าเช็ดหน้าจากมือเธอมาอย่างงงๆ แต่ก็ยอมเอามันมาซับน้ำตา
ออกโดยดี เพราะเห็นด้วยกับที่เธอพูด ฉันไม่ควรตาเลอะเป็นหมีแพนด้าคนอน
ก่อนจะเข้าเรียนวิชาแรกนี่นา...อายเค้า

"เธอเป็นใคร"

พอเช็ดจนน้ำตาแห้งแล้วฉันก็ตัดสินใจถามออกไป อัยบอกระว่ายัยนี้
เป็นเลสเบียนแล้วจะมาจีบฉันนะ แอบทำตัวไม่ถูก คือ...ปกติคนจีบเยอะก็จริง
แต่ก็มีแค่ผู้ชายและผู้ทอม ผู้หญิงสไตล์น่ารักๆ แบบนี้ยังไม่เคยมีเลยนะ
ชนลูกเล็กๆ >O<

"ฉันชื่อแรบบิท อยู่ปีหนึ่ง คณะเดียวกับพี่ค่ะ"

"แล้ว?"

"ฉันมีอะไรบางอย่างอยากจะทำมาแนะนำเสนอพี่"

"อะไร"

"เรามา..."

"...?"

"แลกพี่ชายกันมั๊ย ^^"

1

แลกพี่ชาย

12.15 น.

ร้านอาหาร คณะนิเทศศาสตร์

"แล้วแกก็ตกลงเนี่ยนะ! ยัยสตาร์!!! ฝึเข้าไปเล่าเนี่ย =[]="

ว่าแล้วล่ะว่าเรื่องนี้ต้องไม่มีใครเห็นด้วย โดยเฉพาะยัยทับทิม เพื่อนสาว
สุดสวยที่แอบมีใจให้พี่ชายฉันเล็กๆ แต่พี่ชายฉันไม่สนใจหรอก ก็ขานนั้นนอกจาก

จะติดเพื่อนแล้วยังติดน้องสาวหนีบหนีบ เทเวลาส่วนตัวมาเฝ้าน้องสาวจนหมด
ไม่มีเวลาเหลือไปถึงแฟนหรอก

"ไม่รู้เหมือนกัน แต่ถ้าฉันไม่ทำแบบนี้ ฉันก็หมดสิทธิ์ไปงานรับน้องกับ
พวกแกนะ"

"แล้วพี่ชายยัยนั่นเป็นใคร ใ้ใจได้รีเปล่าก็ไม่รู้ แกอาจจะโดนหลอก
ก็ได้นะเพื่อน ยิ่งสวยๆ อยู่ด้วย"

"แหม...แก ก่อนจะแลกกัน ฉันก็ต้องเช็คประวัติพี่ชายเค้านั่น
พี่ชายยัยนั่นก็คืออิตาควอทซ์ไง ควอทซ์ วิคคะ ปีสาม หนูมนักดนตรีสุดเท่
ที่สาวกรีดกันทั่วมาลัยนั่นนะ"

"อู๊ย! จริงเหรอก ตามจริง (♥○♥)"

นั่นไง...เสียงเปลี่ยนทันที ตาจี้เป็นรูปหัวใจเลยนะยะ นังเพื่อนแรด
พูดถึงผู้ชายหล่อๆ หน่อยไม่ได้ เปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังเท้าไม่ทัน

"จริง...ยัยนั่นส่งหลักฐานทุกอย่างให้ฉันดูแล้ว ทั้งรูปถ่าย โบเกิด แกมยัง
โทรคุยกับเขาให้ดูต่อหน้าด้วย จะว่าไปยัยนั่นก็น่าสงสารนะ ดูทำอิตาควอทซ์
จะไม่ค่อยสนใจเธอสักเท่าไรหรอกจริงๆ ด้วย ตอนโทรหาก็กเหมือนรำคาญๆ แล้วก็
รีบตัดบทวางสายเฉยเลย ต่างกับเฮียทีคลิบลับ ขานั่นกว่าจะยอมวางสายจาก
ฉันได้รำไรอยู่นั้นแหละ"

"แต่ถ้าแกทำแบบนี้ เฮียทีคก็อาจจะตัดเงินเดือนแกได้นะ แล้วฉันก็
ไม่มีเงินให้ยัยแล้วด้วย บอกไว้ก่อนล่วงหน้า เดือนนี้โคตรซ้อต่อะ"

"เออออ...รู้แล้วละน่า สัญญาการแลกเปลี่ยนทำไว้แค่เดือนเดียวเอง
ขอแค่ฉันได้ไปงานรับน้องอย่างอิสระโดยไม่มีเฮียทีคไปรบกวนวาก็พอใจละ
ฉันยังพอมีเงินเก็บเหลืออยู่บ้างนิดหน่อย อดทนอยู่อย่างยากไปสักเดือน
กินข้าวคลุกน้ำปลาบ้างอะไรบ้าง ก็คงพออยู่ได้แหละ"

"เดี๋ยวนะ สัญญา? สัญญาอะไร นี่ถึงขั้นทำสัญญาเป็นจริงเป็นจังกัน
เลยเหรอก O_O"

"เออสิยะ! บอกแล้วว่าไม่ได้มาเล่นๆ นี่ฉันเอาจริงนะ เปลี่ยนจริงๆ
อยากมีพี่ชายที่ไม่ต้องมายุ่งวุ่นวายอะไรกับชีวิตให้มันมากมายมานานแล้ว
ถ้าเกิดมันเวิร์กขึ้นมานะ อยากจะเซ็นสัญญายาวๆ ต่อเนื่องไปสักปีเลยด้วยซ้ำ"

"แกก็บ้า! มันมีที่ไหนจะแลกเปลี่ยนพี่ชายกันแบบนี้ แล้วไหนอะ สัญญาเอามาดูดี"

"อะ...เอาไป"

ฉันล้วงเอากระดาษสีขาวในกระเป๋าสะพายออกมาส่งให้ยัยทับทิมอ่าน ยัยนั่นอ่านไปทำตาเหลือกไปอย่างกับฉันส่งรูปผีให้ดูนั่นแหละ

สัญญาแลกเปลี่ยนพี่ชาย

ข้าพเจ้า นางสาวสิริตา พัทธ์พงษ์ (สตา) น้องสาวของ นายศิริติ พัทธ์พงษ์ (ทีดี) มีความประสงค์จะแลกเปลี่ยนพี่ชายกับ นางสาวเรณิธา วิทยานุรักษ์ (เรณิ) ซึ่งเป็นน้องสาวของ นายคชินทร์ วิทยานุรักษ์ (คอช) โดยมีเงื่อนไขดังต่อไปนี้

1. นางสาวสิริตาจะต้องเข้าไปอยู่ร่วมกับนายคชินทร์ ในฐานะน้องสาวเป็นเวลาหนึ่งเดือน
2. สิ่งของทุกอย่างที่นางสาวสิริตาเป็นเจ้าของจะยังคงเดิม แลกเปลี่ยนกันแค่สถานะความเป็นพี่น้องเท่านั้น
3. เมื่อเซ็นสัญญาแล้ว ไม่มีสิทธิ์เปลี่ยนพี่ชายกลับคืน จนกว่าจะครบกำหนดหนึ่งเดือน ยกเว้นแต่ว่า โดนพี่ชายทำร้ายร่างกาย หรือก่อเหตุอันให้เกิดความบาดเจ็บทางร่างกายและจิตใจ จึงสามารถให้เปลี่ยนกลับได้ตามเหตุผลสมควร
4. หากคนใดคนหนึ่งผิดสัญญาจะต้องชดใช้เงินแก่อีกฝ่ายเป็นจำนวน **สองแสนบาทถ้วน**
5. หากไม่พอใจพี่ชายที่แลกเปลี่ยนไป น้องสาวสามารถย้ายหรือหนีไปอยู่ที่อื่นได้ แต่ไม่สามารถเปลี่ยนสถานะคืนได้ หากอีกฝ่ายไม่ยินยอม
6. ไม่ขอรับประกันความสัมพันธ์อื่นๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นโดยไม่ได้คาดคิด ขึ้นอยู่กับวิจารณญาณและการวางตัวของแต่ละคน ซึ่งหากมีความสัมพันธ์ทางใจที่เกินกว่าความเป็นพี่น้อง ขอให้รอจนกว่าสัญญาสิ้นสุดลงก่อน จึงค่อยเปลี่ยนสถานะเองได้ตามใจชอบ

ลงชื่อ _____ สิริตา พัทธ์พงษ์
(นางสาวสิริตา พัทธ์พงษ์)

"ไอ้โห...ค่าปรับสองแสนเลยเหวอแก! โหดมากกก [=]"

"เออ...เพราะมันเปลี่ยนใจไม่ได้แล้วละ เสียแต่คงต้องยืมต้องสู้กันไป >_<"

"แล้วถ้าเกิดหมอนั้นเป็นคนอารมณ์รุนแรง กลับบ้านมาซ่อมแกเข้าเย็นละ จะทำไง"

"ไม่เหวอหนา...ฉันดูเนื้อตัวยัยแสบบิทแล้ว ไม่มีร่องรอยพกข้าวอะไรใดๆ อีกอย่าง ถ้าหมอนั้นทำร้ายร่างกายฉัน ฉันก็เปลี่ยนคืนได้ อ่านดูข้อสามลิสข้อสามเนี่ยย ตาบอดเหวออะ!"

"แล้วแกจะรอให้มันซ่อมแกก่อนรีใจ ถึงจะยอมเปลี่ยนกลับนะ เกิดมันแทงแกตายทำไง เปลี่ยนกลับไม่ทันแล้วนะเว้ย อีกอย่างนะ ถ้ามันหน้ามิดข่มขืนแกขึ้นมาละ แจ้งความก็ไม่ได้ด้วยเพราะแกไปเสนอหน้าอยู่ในบ้านเขาเอง"

"เรื่องนั้นไม่ต้องห่วง ฉันพกอาวุธติดตัวไปครบทีมเลยแหละ มีทั้งเครื่องช็อตไฟฟ้า สเปร์ยพริกไทย มีดพก สนับมือ อีกอย่าง ตอนอยู่บ้านฉันก็จะล็อกห้องให้แน่นหนา จะติดสัญญาณไซเรนไว้ในห้องนอนด้วย เวลามีคนบุกรุกเข้ามาจะได้ดังลั่นสนั่นชอยไปเลยเิง"

"เฮ้อออ แกนี่นะ คิดอะไรง่าย ๆ ตลอดเลย ฉันเป็นห่วงจริงๆ นะเนี่ย แต่ทำไงได้ เช่นสัญญาไปแล้ว ก็คงห้ามอะไรไม่ได้หรอก ยังไงถ้ามีอะไรไม่ชอบมาพากลละก็ โทรหาฉันได้ทันทีเลยนะ"

"แกยินดีจะมาเปลี่ยนตัวแทนฉันว่าจั้น"

"เออสิ! เอ๊ย! ไม่ใช่ อีบ้าา...ไปอยู่ร่วมกับคนไม่รู้จักแบบนั้น ไม่เอาด้วยหรอก ต่อให้หล่อแค่ไหนก็เหอะ มีเบื้องหลังอะไรที่น่ากลัววีเปล่าก็ไม่รู้"

"แกอะ...พูดมาแบบนี้ ฉันเริ่มกลัวแล้วนะ"

"ก็เออเิง! เพิ่งจะมากลัวเหวอ เสียจะตายไป ใครก็ไม่รู้เนี่ย ถึงจะเป็นคนดังก็ใช่ว่าจะไว้ใจได้นะ หมอนั้นหล่อก็จริง แต่ดูเถื่อนๆ เหมือนพวกนักเลงจะตายไป หน้าก็ไม่เคยยิ้ม อยู่บ้านอาจจะเล่นยา มั่วเซ็กซ์อะไรก็ทำได้"

"กรี๊ดดด แก!!! ทำไงดี เปลี่ยนใจทันมั้ยอะ >O<"

คือเอาจริงๆ ยอมรับว่าตอนนั้นไร้สติมากกก คิดแค่ว่าแลกกันแค่เดือน

เดี่ยวเอง ขอแค่ฉันได้มีโอกาสลองใช้ชีวิตแบบอิสระดูบ้างสักครั้ง แล้วหมอนั่นก็เป็นคนดัง หน้าตาดี ดูไม่มีพิษมีภัย ไม่น่าจะมีปัญหา แต่พอเจอยัยยัยทับทิมมาบ้านหัวถ้ำฯ เข้า ตอนนั้นก็เริ่มกลัวแล้วอะ ถ้าหมอนั่นซ่าซมซิ่นฉันล่ะ จะทำยังไง T_T

"ทันสมัยล่ะ สองแสน"

"แก๊"

"เออจ้ะ แก่ต้องเริ่มไปเป็นน้องสาวบ้านนั้นเมื่อไหร่ เดี่ยวฉันไปเป็นเพื่อน"

"คีนี่..."

"เออจ้ะ ฉันเดี๋ยวคีนี่ไปอยู่เป็นเพื่อนก่อน ขอดูลาดเลาว่าหมอนั่นเป็นคนยังไง แต่คงไปได้แค่คีนี่เดี๋ยวนะ เพราะพี่ไอซ์ไม่ค่อยชอบให้ฉันไปนอนค้างบ้านใครนะ"

พี่ไอซ์ก็คือแฟนสุดที่รักของทับทิม ฉันว่าเฮียที่คีนี่หวงแล้วนะ เจอพี่ไอซ์เข้าไป คุณลืบไปเลยจ้ะ

"ก็ได้อู๋ ลองดูลู่วางก่อนแล้วกัน ขอขอบคุณแก่มากนะทับทิม"

"เออ...ไม่เป็นไรหรอก แล้วนี่แกจะบอกเรื่องนี้ให้พี่ไทม์รู้ปะเนี่ย ถ้าเขารู้ แกตายแน่"

เย้ยเย้ย! =[]=

ขวยละ ฉันลืมเรื่องนี้ไปสนิทเลย T_T ลืมไปเลยว่าตัวเองมีแฟน แล้วการที่ฉันต้องไปอยู่ร่วมกับพี่ชายซึ่งไม่ใช่พี่ชายที่คลานตามกันมาแบบนั้น ไม่ใช่เรื่องที่จะยอมรับกันได้ง่าย ๆ พี่ไทม์ไม่ยอมแน่ ๆ โอ๊ย!!! ทำไมฉันถึงไร้สติได้ขนาดนี้นะ ยัยนั่นต้องมอมเมาอะไรฉันแน่ ๆ ฉันถึงได้เห็นงจักรเป็นดอกบัวไปซะหมดเลย โย~~~~

"จริงด้วยแก! เรื่องนี้พี่ไทม์จะรู้ไม่ได้นะ ห้ามเด็ดขาด แกห้ามบอกเลยนะ ไหว้ล่ะ"

"เออ ฉันไม่บอกอยู่แล้ว แต่แกนั่นแหละ จะปิดเขาไปตลอดได้ยังไง ตั้งเดือนนึงเลยนะ"

"ไม่รู้สิ ขอคิดก่อน ฉันนี่มันจอมหาเหาใส่หัวแท้ๆ จะบ้าตายเย้ย"

"อะแหม่ม~ มีอะไรปิดบังพี่นั่นหรือสาว ๆ"

จี้กกก =[]= ตกใจหมดเลย ทำไม่ถึงได้ตายยากขนาดนี้ ห้อยพระวัดไหน
มานี้ย กลัวแล้วว >O<

"พะ...พีไทม์!!! O_O"

ยัยทับทิมทำตาเหลือกยิ่งกว่าเห็นผีนั่งขบวนแห่มาทั้งป่าช้า ส่วนฉันทัน
นะเหรอก ไปกินไปเรียบริอยแล้วจ้า พุดไม่ออก บอกไม่ถูก ซ้อนที่กำลังจะ
ตักข้าวกินแทบร่วงหลุดจากมือ

"ว่าไง มีความลับอะไรกับพีคะ สตาร์ ^^"

พีไทม์นั่งลงข้างๆ ฉันทัน แล้วส่งรอยยิ้มพิฆาตมาให้ นี่ยังไม่รวมน้ำเสียงที่
เยือกเย็นยิ่งกว่าจุดเยือกแข็งใดๆ แม้ไม่ต้องแปลงร่างเป็นเอลซาก็สัมผัสได้ว่า
พายุหิมะกำลังจะมา

"พีมาได้ไงคะ ไม่เห็นบอกก่อนเลยว่าจะแะมานี่"

"ทำไมละ แะจะมากินข้าวกับแฟน พีต้องบอกก่อนด้วยเหรอก อ้อ!
เพราะกำลังปิดบังอะไรที่อยู๋ในมัย ถึงมาหาไม่ได้นะ"

"ปะ...เปล่า ไม่นะคะ แต่พีก็รู้ว่าเฮียทีคนะหวงสตาร์มาก ถ้าเฮียรู้ว่า
มีผู้ชายมานั่งกินข้าวกับสตาร์แบบนี้ เฮียเอาตายแน่ๆ"

"ไม่ต้องห่วง พีให้เพื่อนเช็กแล้วว่าหมอนั่นอยู่ห้องสมุด ไปหาข้อมูล
ทำรหัสสิส ไม่แะมาเห็นเราอยู่ด้วยกันที่นั้เหรอก"

"แต่อาจจะมีคนเอาไปฟ้องก็ได้ พีก็รู้ว่าเฮียนะสายเยอะจะตาย"

"จันเธอก็บอกไปแล้วกันว่าพีมาจิบยัยทับทิม"

"เฮ้อ~ คืออีกแล้วอะ ถ้าพีไทม์ไม่ทำตามทีสตาร์ขอ เราคงคบกัน
ได้ยากนะคะ แบบนี้สตาร์ไม่สบายใจเลย"

"โอเคๆ คือพีแค่แะมาเอาของที่เพื่อนเฉยๆ นะ เดียวก็ไปแล้ว แต่
ก่อนไป บอกมาก่อนว่าพวกเขาปิดบังอะไรพี"

"เอ่อ...คือ"

นึกว่าจะรอดแล้วเชียว ทำยังไงดี คิดไม่ออกเลย ปิดบังอะไรดีอะ นี่ยังคืนะ
ที่มาได้ยืนแค่ช่วงหลังๆ ถ้ามาทันช่วงที่ยัยทับทิมทางสัญญาอ่านหรวาแบบนั้นล่ะก็
ฉันทันอาจจะโดนพีไทม์ฆ่าตายก่อนโดนเฮียทีคเล่นงานก็เป็นได้

"ยัยสตาร์จะจัดเซอร์ไพรส์เบิร์ธเดย์ให้พีนะคะ!" ในที่สุดยัยทับทิมก็

โพล่งออกมาช่วยชีวิตไว้ได้ทัน "จริงๆ ทับทิมไม่ควรบอกพี่เลย แต่ถ้าไม่พูด พี่ก็จะไม่เลิกสงสัยใช่ไหมล่ะคะ"

เยี่ยมมากเพื่อน! ไม่เสียแรงที่เป็นเพื่อนรักกันมาตั้งแต่มัธยม ฮือออ รอดแล้วว >_<

"โอ้! ฉันบอกแล้วไงว่าอย่าบอก พี่โทมี่ไม่เซอร์ไพรส์แล้วเนี่ย" ฉันแก๊งบ่นไปตามน้ำเพื่อความแนบเนียน "สงสัยไม่ต้องจัดแล้วละ นี่แหละ เซอร์ไพรส์สุด ☺"

"อ้าว... ไหงั้นล่ะ ไม่งอนสิคะคนดี ก็พี่ไม่รู้เนี่ย วันเกิดพี่อีกตั้งสองเดือนข้างหน้า ทำไมรีบเซอร์ไพรส์จังล่ะคะ" พี่โทมี่เสียดอ้อนลงทันที ท่าทางเขาจะเชื่อสนิท ยัยทับทิมขยิบตาให้ฉันเป็นเชิงสื่อความหมายว่า

'เธอติดหนี้บุญคุณฉันอีกแล้วนะรอบนี้'

"ก็สถานที่ที่สตาร์จะจัดงานมันต้องจองล่วงหน้าสองเดือนไปล่ะคะ แต่ช่างมันเถอะ ไม่จองไม่จัดมันแล้ว ก็แค่ไปกินข้าวกันธรรมดาเหมือนทุกปีแหละคะ หมดอารมณ์!"

ขี้ไปอึกกกก ฉันพลิกกลับมาเป็นฝ่ายอนได้เงี้ยวทิ้ง!

"พี่ขอโทษนะ พี่ไม่รู้จริงๆ ว่าจะเป็นเรื่องนี้ แต่ไม่เป็นไรหรอก สตาร์ไม่ต้องจัดงานอะไรใหญ่โตให้พี่ก็ได้ แค่มีสตาร์อยู่ข้างๆ ทุกปี พี่ก็มีความสุขแล้วล่ะ"

"คะ... ถ้าฉันพี่รีบไปได้แล้ว ก่อนที่จะมีใครมาเห็นเข้านะคะ"

"โอเคๆ ก็ได้ งั้นพี่ไปละ เดี่ยวคืนนี้พี่โทรหานะ"

"บ๊ายบายค่า"

ฮือออ~ ไลงอก ในที่สุดก็ไปสักที ค่อยกินข้าวอร่อยหน่อย ยัยทับทิมนี้สีหน้าว่าเรใจอย่างเห็นได้ชัด นางดูภูมิใจเหมือนเพิ่งได้ปล่อยพลังกอบกู้โลกมาอย่างไฉ่ยังงั้น -_-;

"ไงล่ะ ต้องขอบคุณความหัวไวของฉันนะ! ไม่งั้นแกตายแน่"

"เออ... ขอบใจมากกกค่า ไว้จะเลี้ยงหนึ่งตอบแทนนะ"

"เยส! โอเคเลย สัญญาว่าจะเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับอย่างดี มีแค่ฉันและแกเท่านั้นที่รู้"

"ดีมาก... งั้นเดี๋ยวฉันมานะ ถ้ากลับมาเข้าห้องซัาก็ฝากเช็กชื่อด้วย"

แสดมบี้เบอริ

"ฮะ? อะไรของแกเนี่ย อิมแล้วเหรอก แล้วนี่จะไปไหน O_o"

"เออน่า...มีธุระนิดหน่อย ฝากเก็บจานด้วยนะเพื่อนรัก บ้ายบายยย"

"อ้าวว...ยัยสตาร์! นั่งงูพิช!!!"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

18

